

Lukolela na ekvatorju v belgijskem Kongu, 20. XII. 1933.

Potovanje v Afriko.

Anton Kramberger, misijonar.

V začetku julija 1933 me je ob neki priliki vprašal g. vizitator misijonarjev jug. province, ali bi bil voljen iti v Afriko. Ko sem celo zadevo dobro premislil, sem se odločil, da grem. Pripravil sem si potni list. V začetku meseca septembra sem še obiskal s prijateljem Ernestom rojstno faro sv. Urbana, se poslovil od bratov in sester in drugih prijateljev in znancev ter se podal na dolgo potovanje, ki je trajalo z malimi presledki ravno tri mesece.

Dne 12. septembra sem vzel slovo od bele Ljubljane. Ob osmih je oddrhal vlak proti Trstu. Na obmejnih postajah in Rakeku in Postojni so bili jugoslovanski in italijanski financarji zelo velikodušni. Približno ob treh popoldne se je vlak ustavil v Trstu. Hitro sem napisal par dopisnic s pozdravi prijateljem, se poslovil od znancev, ki so prišli na kolodvor, in vlak je zdrdral naprej proti Benetkam. Na postaji Monfalcone me je čakal prijatelj iz Goriškega. Ni mu šlo v glavo, zakaj se podajam na tako dolgo in težavno pot. Kaj smo ti storili hudega, da nas zapuščaš? Kdo te je tako razžalil, da si sklenil nas zapustiti? Odgovorim mu: Duša zlata, ne grem radi tega, ker bi me kdo razžalil, ali pa radi tega, ker bi nekateri grdo ravnali z menoj. Radi tega grem, ker želim ubogim črnem tam v daljni Afriki pomagati in jih učiti boljšega življenja. Solze so nama zalile oči... Z Bogom, Karlo! — Z Bogom, Tone!

Benetke, krasno mesto, postavljeno na hrastih, ki so rastle na slovenskih tleh. Ni bilo veliko časa za ogledovanje, ker je vlak stal samo eno uro. Mimogrede napišem par dopisnic dragim v domovini. Proti Padovi je vozil vlak z vprav divjo brzino, da se človeka skoro loteva bojazen. V Milan smo prišli vprav o polnoči. Občudoval sem ogromen kolodvor, ki je pokrit z velikansko železno streho. Kaj takega še nisem videl ne prej, pa tudi pozneje ne več. So pariški kolodvori tudi veliki, pa se mi je zdelo, da je milanski še večji. Še malo, in poslovili smo se od italijanskih sprevodnikov in fašistov, ki so spremljali vlak, in prišli na švicarska tla. Ko se je danilo, je vozil vlak ob Ženevskem jezeru. Ob osmih zjutraj so prišli vljudni francoski sprevodniki pregledat vozne listke, na postaji Valorbe pa so nas pretipali francoski financarji, če ni morda kdo vtihotapil kaj prepovedanega italijanskega blaga.

Pokrajina ob italijansko-francoski meji je zelo pusta in dolgočasna; tu pa tam je videti kakšno revno vas in po obširnih planjavah so se pasle male črede mršave in črne govedi. Le proti mestu Dijon se je pokrajina spremenila. Polja so skrbno obdelana in posajena s kartijolo in sladkorno peso.

Kake pol ure pred Parizom sem videl ogromno radio-postajo s 17 po 100 metrov visokimi stebri, kateri nosijo radijsko anteno. Ob dveh popoldne se je

ustavil vlak na pariškem kolodvoru. Tu je bilo malo drugačno življenje, kakor smo ga vajeni Slovenci na naših kolodvorih. Godba je igrala prav živahne koračnice. Vprašal sem nekega sopotnika, ki je bil velik šaljivec, zakaj tako slavnostno razpoloženje na kolodvoru. Odvrne mi: »To je na čast zastopniku Slovencev.«

Na kolodvoru me je pričakoval brat Misijonske družbe lazaristov Romih, doma iz Pilštanja na Spodnjem Štajerskem, sivolos starček častitljive zunanosti. V Parizu je že dolgo časa.

Pripovedoval mi je marsikaj; ker pa imam to slabost, da kaj rad pozabim, sem sproti pozabil tudi pripovedano. Vprašal me je, ali sem kaj utrujen. — »Seveda sem«, sem mu pritrdil. »Vzemiva avto, da naju popelje k sv. Lazarju«. Tam je namreč glavna hiša Misijonske družbe lazaristov. Med vožnjo sem opazoval življenje in vrvenje, ki vlada po ulicah tega modernega Babilona. Z nekoliko neprijetnimi občutki sem gledal ta dirindaj: avto pri avtu, vmes motorna kolesa, smrad po dimu od bencina; hiše večinoma črne od tega dima; ljudje hitijo z neko čudno naglico na vse strani. Spomnil sem se lepih in mirnih mest Slovenije in skoraj se me je hotelo lotiti domotožje po Celju, Ptuj, Mariboru, Ljubljani in drugih mestih, ki so na slovenski zemlji. Človek ne zna prej ceniti svoje domovine, dokler ne pride med tujce. Da je to resnično, sem tudi sam občutil. Pa sem odgnal neprijetne misli, katere so me nadlegovale, ker res niso primerne za misijonarja, ki hoče iti v daljne poganske kraje med ubogo ljudstvo, ki živi dostikrat v največjem pomanjkanju.

Prva pot, ko sem prišel v hišo Sv. Lazarja, me je peljala na grob sv. Vincenca, ustanovitelja Misijonske družbe. Preteklo je že 273 let, odkar je umrl mož, ki je storil za tisti čas res čudovita dela, katera občuduje še današnji svet; mož duhovnik, ki se je dobesedno ravnal po reku: »Ne samo to, kar velewa mu stan, kar more, to mož je storiti dolžan.« O, ko bi današnji svet hotel vsaj malo tako ravnati, bi ne bilo toliko gorja in bede, toliko solz in vzdihovanja, ker zemlja je bogata za vse. Žal, da so besede, ki jih je izustil italijanski zunanji minister ob priliki, ko je vstopila Italija v svetovno vojno: »Sacro egoismo«, bile in so glavno vodilo velike večine današnjih zemljanov.

Drugi dan sem obiskal kraj, kjer se je pred dobrimi sto leti prikazala Brezmadežna in izročila človeškemu rodu svetinjico, kateri pravimo »čudodelna svetinja«. Milosti, katere je prejel bedni Adamov rod po tej svetinjici, se ne dajo popisati.

Dalje sledi.

Prireditve.

Velenje. Prosvetno društvo v Smartnem pri Velenju obvešča vse svoje prijatelje, da bo na željo mnogih ponovilo, lepo spevoigro »Kovačev študent« v nedeljo dne 4. februarja, pop. ob treh v Društvenem domu. Prav uljudno povabljeni tudi tokrat vsi dobromisleči. Hočemo

vas razvedriti in program s petjem še povečati.

Sv. Jurij v Slov. goricah. Naše Prosvetno društvo priredi v nedeljo dne 11. februarja, popoldne po večernicah, igro »Obrekljivci« s petjem. To je po daljšem času vsled razpusta prvi nastop društva. Jurjevčani zlasti, pa tudi sosede: na svidenje! Igra kaže, kako lahko uniči obrekljivec družinsko srečo. Tudi pevske točke so zanimive!

Turnišče. Tukajšnje prosvetno društvo, katero je še sicer pred enim letom ustanovljeno, je vprizorilo v nedeljo dne 28. januarja veseloigro »Trije tički« v prostorih osnovne šole, kjer ima svoj sedež. To je druga prireditve, katera se je vršila v okviru našega prosvetnega društva, katero so vprizorili naši člani. Prireditve je vzbudila veliko zanimanje med širjo javnostjo, za kar je bil dokaz nabito polna dvorana. Režiser igre je bil predsednik našega društva g. Ciril Drakonja, šolski upravitelj, kateremu gre vsa zasluga za njegovo neutrudljivo delo, s katerim je pripomogel, da je igra prav lepo iztekla, kakor tudi drugim gospodom učiteljem in učiteljicam, kateri pomagajo pri razvoju in delovanju društva, posebno pa še pri tej prireditvi. Čisti donos je namenjen za nabavo novega društvenega odra, s katerega nam bo mogoče v bodoče vprizoriti marsikaj poučnega in zabavnega na primernem odru. Le korajžno naprej, začetek je sicer težek, toda ne smemo omagati.

MALA OZNANILA

Suhe hrastove doge 1.30 m s podnjo vred kupi: Ramšak, sodar, Maribor, Meljska 10. 85

Vino od Šmarnice ali Izabele za dom kupim. Dolinšek, Kamnica pri Mariboru. 79

Kmečko posestvo 19½ oralov z primernimi poslopji ugodno na prodaji. Leži ¼ ure od Ptuj, 5 minut od glavne banovinske ceste. Lepa njive, gozdovi, travniki, sadonosniki. Poselnica: Roza Horvat, Placar 25, pošta Sv. Urban pri Ptuj. 81

Posestvo 2 oralov v bližini mesta se proda. M. Križan, Maribor, Loška ulica 14. 75

Viničar se sprejme za Zgornji Porčič. Zglasiti se je pri F. Kramberger, Gočova, pošta Sv. Trojica v Slov. gor. 77

Milnarskega vajenca sprejemem takoj, močnega, z vso oskrbo. Anton Kopše, umetni mlin, Zgornja Poljskava. 73

Mlin in posestvo 36 oralov proda Jernej Vodišek, Velk. Širje, Zidani most. 80

Dekla in hlapec se sprejmeta. Kokol Anton, poselnik, Pesniški dvor, p. Pesnica. 84

Prodajam lepo posestvo 14 oralov pri glavni cesti: njive, vinograd, sadonosnik, travnik in gozd, večidel v ravnini. Naslov v upravi lista. 83

Malo posestvo v Poljčanah za prodati. Naslov v upravi lista. 86

ZAHVALA.

Karitas, Maribor, Orožnova ulica št. 8. Smatrava za svojo dolžnost, da koristno zavarovanje »Karitas« vsem priporočava. Pripadajoča vsota nama je bila izplačana povsem točno. — Slovenja vas, dne 23. januarja 1934. — Pesek Jožef in Antonija s. r. 84